

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK

DEN EUROPÆISKE CENTRALBANKS UDTALELSE

af 1. september 2003

efter anmodning fra Rådet for Den Europæiske Union om en henstilling med henblik på Rådets afgørelse om godkendelse af visse ændringer, der skal foretages i artikel 3 og 7 i den monetære konvention indgået mellem Den Italienske Republik, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Vatikanstaten, og på dennes vegne Pavestolen, og om bemyndigelse af Den Italienske Republik til at sætte disse ændringer i kraft (KOM(2003) 387 endelig udg.)

(CON/2003/18)

(2003/C 212/06)

- Den 17. juli 2003 modtog Den Europæiske Centralbank (ECB) en anmodning fra Rådet for Den Europæiske Union om en udtalelse om en henstilling med henblik på Rådets afgørelse om godkendelse af visse ændringer, der skal foretages i artikel 3 og 7 i den monetære konvention indgået mellem Den Italienske Republik, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Vatikanstaten, og på dennes vegne Pavestolen, og om bemyndigelse af Den Italienske Republik til at sætte disse ændringer i kraft (KOM(2003) 387 endelig udg.) (i det følgende benævnt »henstillingen«).
- ECB's kompetence til at afgive udtalelse fremgår af artikel 111, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og artikel 12, stk. 3, i den monetære konvention indgået mellem Den Italienske Republik, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Vatikanstaten, og på dennes vegne Pavestolen⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »den monetære konvention«). I overensstemmelse med artikel 17.5, første punktum, i forretningsordenen for Den Europæiske Centralbank er denne udtalelse vedtaget af ECB's Styrelsesråd.
- I henhold til henstillingen omhandler de ændringer, der skal foretages i artikel 3 og 7 i den monetære konvention, en forhøjelse af det samlede loft over euromønter, som Vatikanstaten må udstede, fra 670 000 EUR til 1 mio. EUR om året fra 1. januar 2004. De yderligere beløb i euromønter, som Vatikanstaten må udstede under tre særlige forhold — i et år, hvor pavestolen står tom, i hvert helligt år og i et år, hvor der indledes et økumenisk koncil — forhøjes ligeledes fra 201 000 til 300 000 EUR fra 1. januar 2004. Som begrundelse for disse nye lofter, som er foreslået af Den Italienske Republik, angives, at det maksimale antal mønter, som Vatikanstaten kan præge i henhold til den monetære konvention, er lavere end det maksimale antal mønter, der udtrykkeligt var tilladt i den tidligere monetære konvention (i det følgende benævnt »den tidligere monetære konvention«) mellem Den Italienske Republik og Vatikanstaten⁽²⁾, både under normale og særlige forhold.
- ECB bemærker, at stk. 2 i henstillingens eneste artikel bemyndiger Den Italienske Republik, ved en undtagelse fra procedurerne i artikel 7 og 8 i Rådets beslutning 1999/98/EF af 31. december 1998 om Fællesskabets holdning til en aftale om de monetære relationer med Vatikanstaten⁽³⁾, til at foretage de nødvendige ændringer af den monetære konvention på Fællesskabets vegne. ECB vil henlede opmærksomheden på, at artikel 12, stk. 3, i den monetære konvention fastsætter en særlig procedure for ændringer af den monetære konvention, hvorved »fællesskabsprocedurerne og gældende fællesskabsret [finder] anvendelse«. ECB er af den opfattelse, at de »fællesskabsprocedurer«, som omtales i artikel 12, stk. 3, i den monetære konvention, er procedurerne, som er fastlagt i beslutning 1999/98/EF. Ifølge disse procedurer skal ECB ikke kun høres, men blandt andet tilknyttes forhandlingerne mellem Vatikanstaten og Den Italienske Republik fuldt ud inden for sit kompetenceområde. I den forbindelse vil ECB ligeledes henlede opmærksomheden på, at den monetære konvention indgået mellem Den Franske Republiks regering, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Fyrstendømmet Monacos regering⁽⁴⁾ (i det følgende benævnt »Monaco-konventionen«) specifikt bestemmer (i artikel 15, stk. 2), at såfremt der foretages ændringer i Monaco-konventionen, »anvendes procedurerne i Rådets beslutning 1999/96/EF⁽⁵⁾ af 31. december 1998.« Ifølge artikel 7 i beslutning 1999/96/EF skal ECB tilknyttes forhandlingerne fuldt ud inden for sit kompetenceområde. ECB betragter den udtrykkelige henvisning til beslutning 1999/96/EF i Monaco-konventionen, som er indgået efter den monetære konvention, som en yderligere bekræftelse af, at »fællesskabsprocedurerne« omtalt i artikel 12, stk. 3, i den monetære konvention er procedurerne, som er fastlagt i beslutning 1999/98/EF.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 25.10.2001, s. 1.

⁽²⁾ Monetær konvention mellem Italien og Vatikanstaten, ratificeret af Italien i henhold til lov 119/1994. Offentliggjort i *Den Italienske Republiks Officielle Tidende* nr. 43 af 22. februar 1994.

⁽³⁾ EFT L 30 af 4.2.1999, s. 35.

⁽⁴⁾ EFT L 142 af 31.5.2002, s. 59.

⁽⁵⁾ Rådets beslutning 1999/96/EF af 31. december 1998 om Fællesskabets holdning til en aftale om de monetære relationer med Fyrstendømmet Monaco (EFT L 30 af 4.2.1999, s. 31).

5. ECB forstår, at Kommissionen, når den udsteder en henstilling med henblik på Rådets afgørelse om godkendelse af visse ændringer, der skal foretages i artikel 3 og 7 i den monetære konvention, er af den opfattelse, at disse ændringer ikke kan foretages på grundlag af den gældende beslutning 1999/98/EF og artikel 12, stk. 3, i den monetære konvention. Dette ville indebære, at alle fremtidige ændringer af den monetære konvention også skulle foretages på grundlag af en ny rådsbeslutning, hvilket rejser tvivl om fortolkningen og relevansen af den monetære konventions artikel 12, stk. 3. Selv om Kommissionens fremgangsmåde muligvis kan accepteres i dette tilfælde i betragtning af de foreslåede ændrings rent tekniske karakter, foreslår ECB, for at afklare dette spørgsmål og skabe mulighed for en hensigtsmæssig procedure ved alle fremtidige ændringer af den monetære konvention, at henstillingens syvende betragtning affattes således:

»Proceduren, i henhold til hvilken den monetære konvention blev forhandlet og indgået, er proceduren fastlagt i artikel 7 og 8 i Rådets beslutning 1999/98/EF af 31. december 1998 om Fællesskabets holdning til en aftale om de monetære relationer med Vatikanstaten ⁽¹⁾. I henhold til artikel 12, stk. 3, i den monetære konvention finder fællesskabsprocedurerne og gældende fællesskabsret anvendelse, såfremt det findes hensigtsmæssigt at ændre konventionens bestemmelser. Ved »fællesskabsprocedurerne« forstår de procedurer, der er omhandlet i beslutning 1999/98/EF.«

Endvidere bør den eneste artikel blive artikel 1, og der bør tilføjes en ny artikel 2 i henstillingen, som affattes således:

»Såfremt yderligere ændringer af bestemmelserne i den monetære konvention anses for at være hensigtsmæssige i fremtiden, fører Den Italienske Republik, på vegne af Fællesskabet, forhandlingerne og indgår aftale med Vatikanstaten om de nødvendige ændringer i overensstemmelse med procedurerne fastlagt i artikel 7 og 8 i Rådets beslutning 1999/98/EF af 31. december 1998 om Fællesskabets holdning til en aftale om de monetære relationer med Vatikanstaten ⁽¹⁾.«

I betragtning af disse ændringer vil det desuden være hensigtsmæssigt at lade ordene »artikel 3 og 7 i« i henstillingens titel udgå.

6. For at begrunde den foreslåede forhøjelse af det samlede loft over de euromønter, som Vatikanstaten må udstede fra 1. januar 2004, henvises i henstillingen til den tidligere monetære konvention og især til det maksimale antal mønter, der udtrykkeligt var tilladt i denne. ECB mener, at denne henvisning kan udvides, så den bliver helt

entydig. I denne henseende noterer ECB sig, at den maksimale pålydende værdi af euromønter udstedt i henhold til den monetære konvention allerede er højere end de niveauer, som var tilladt i den tidligere monetære konvention. Desuden ville den foreslåede forhøjelse af den maksimale pålydende værdi ikke nødvendigvis medføre en forhøjelse af det antal mønter, som må præges, som ligger tæt på de niveauer, der var tilladt i den tidligere monetære konvention.

7. ECB forstår den foreslåede ændring af artikel 3 i den monetære konvention således, at ordlyden af stk. 1, litra a), i henstillingens eneste artikel kun henviser til artikel 3, stk. 1, og således ikke berører de følgende stykker, som vedrører kravet om, at de euromønter, der udstedes af Vatikanstaten, for så vidt angår pålydende værdi, status som lovligt betalingsmiddel, tekniske specifikationer, design på den fælles side og det fælles design på den nationale side, er identiske med de euromønter, der udstedes af de af EF's medlemsstater, der har indført euroen, samt Vatikanstatens underretning på forhånd af de kompetente EF-myndigheder om den nationale sides design, som ligger inden for dens beføjelser. ECB går ud fra, at de nuværende stk. 2 og 3 i den monetære konventions artikel 3 fortsat vil indgå i artikel 3 efter dennes ændring. I lyset heraf vil det være ønskeligt, at stk. 1, litra a), første punktum, omformuleres således: »Artikel 3, stk. 1, affattes således: [...]«.
8. Det er ECB's opfattelse, at den nuværende revision af det antal euromønter, som Vatikanstaten må udstede, vil mindske behovet for, at Den Italienske Republiks og Vatikanstatens kompetente finansielle organer reviderer disse antal i 2004 i henhold til artikel 12, stk. 2, i den monetære konvention. Dette er med forbehold af de efterfølgende revisioner hvert andet år i henhold til artikel 12, stk. 2, i den monetære konvention.
9. Endelig mener ECB, at der i henstillingens tredje og fjerde ⁽²⁾ betragtning bør anvendes den korrekte ISO-kode i omtalen af den italienske lire, hvorfor »LIT« bør erstattes af »ITL«. Endvidere bør det første »og« i fjerde betragtning udgå ⁽³⁾.
10. Denne udtalelse offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Frankfurt am Main, den 1. september 2003.

Willem F. DUISENBERG

Formand for ECB

⁽¹⁾ EFT L 30 af 4.2.1999, s. 35.

⁽²⁾ Denne bemærkning vedrører kun den græske, engelske og nederlandske udgave samt den danske udgave, hvad angår fjerde betragtning.

⁽³⁾ Denne bemærkning vedrører ikke den tyske, spanske og nederlandske udgave.